

SRDZIA  na PLÁNI

Kto získa vikomta?



KRISTI ANN
HUNTEROVÁ

527.net
vydavateľstvo

Kto získa
vikomta?

Kto získa
vikomta?

SRDCIA  na PLÁNI


KRISTI ANN
HUNTEROVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2020 by Kristi Ann Hunter

Originally published in English under the title *Vying for the Viscount*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2021
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-004-9

Venujem

správcovi svojho osudu.

(Žalm 139, 15 – 16)*

*A Jacobovi,
ktorý mi vždy pomáha nájsť
v mojich plánoch to,
čo im chýba.*

* „Neboli skryté moje kosti pred Tebou,
aj keď som utvorený v skrytosti, utkaný v hĺbinách zeme.
Tvoje oči ma videli, keď som bol v zárodku,
všetko to bolo napísané do Tvojej knihy,
všetky dni boli vopred stanovené,
hoci ešte ani jeden z nich nejestvoval.“

(BIBLIA, Písmo sväté Starej a Novej zmluvy,
Tranoscius, Liptovský Mikuláš, 2015, knihy Starej zmluvy,
Knihy vyučujúce, Žalmy, 139, 15 – 16, str. 576)

Prolog

MADRAS, INDIA

MAREC 1817

Hudson sa na tento okamih pripravoval a očakával ho celý svoj život. Teraz by ním mali zmietat' emócie, ale namiesto pocitu spokojnosti, vzrušenia či dokonca strachu cítil iba to, že je pripravený. Pred ním sa rozprestierala loď, ktorá ho mala zaviest' na miesto, kde začne nový život. Nebola obzvlášť veľká ani okázalá. Jednoducho tam iba stála, pripravená splniť svoj účel, nič viac. Presne ako on.

Uplynulý mesiac si prešiel emočným peklom. Dostal správu o smrti starého otca, ktorého nikdy naozaj nepoznal. Chvíľu ho trápil smútok a vzápätí výčitky svedomia za to, že nežiali viac. Hneval sa sám na seba, že nedal na svoje inštinkty a neodišiel do Anglicka, ešte kým starý muž žil. Namiesto toho počúvol starého otca a ostal v Indii.

Hnevalo ho, že sa zariadil podľa človeka, ktorého ani poriadne nepoznal, a nie podľa vlastnej intuície.

Obával sa, čo by sa na panstve mohlo zatiaľ prihodiť. Z listu vyrozumel, že sídlo, pozemky, nájomníci, stajne a kone, čo zdedil, sú už najmenej šesť mesiacov pod vedením rôznych správcov a riadiacich vedúcich. A ostane to tak ešte nasledujúci polrok. Toľko potrvá plavba z Indie do Anglicka.

Zakrátko sa však tieto pocity vyparili pod ťarchou dôležitej skutočnosti – konečne – *konečne* – začne žiť život, na ktorý čakal celých dvadsaťosem rokov.

Hudson ako prvorodený syn prvorodeného syna šiesteho vikomta zo Stildonu vždy poznal svoj osud. Samozrejme, za predpokladu, že sa mu podarí prežiť a naplní ho.

V Indii sa ukrýval pred šialeným strýkom, ktorý chcel získať titul vikomta pre seba. Tu však naňho číhali iné nebezpečenstvá a riziká. Napríklad horúčka, ktorej podľahla jeho mama, keď mal dvanásť rokov, alebo had, čo usmrtil otca o desať rokov nato.

Teraz sa táto nejasná predstava o budúcnosti stávala skutočnosťou. Stal sa z neho vikomt.

Bývali dni, keď sa tohto okamihu nevedel dočkať, no zároveň sa ho aj desil. Už však nebol bezbranným dieťaťom a dokázal zaujať svoje právoplatné miesto v Anglicku. Otec ho uistil, že sa mu dostala potrebná výchova i dostatočné vzdelanie na to, aby to zvládol.

V Indii sa mu páčilo, ale nikdy sem naozaj nepatril. Necítil sa tu ako doma. Možno už onedlho, v prvých mesiacoch po príchode do domoviny svojho otca, zakúsi ten pocit, že niekam patrí.

V Indii za sebou nezanechával nič, s čím by sa mu ťažko lúčilo. A nemal ani dôvod vrátiť sa tam.

Všetko, čo si odtiaľ odnášal, sa zmestilo do troch truhlíc. Dve väčšie uvidí až po vylodení v Anglicku. Tú menšiu mal vo svojej kajúte spolu s cestovnou skrinkou, ktorá vraj bola nevyhnutná pre každého muža, čo strávi šesť mesiacov plavbou na mori.

Hudson sa ešte nikdy loďou neplavil. Doteraz sa oddával iba rýchlym jazdám na koni s vetrom vo vlasoch a kolenami pevne pritisnutými k telu zvierata, aby nespadol zo sedla. Očakával, že plavba bude niečo podobné.

Ostávalo mu už iba nejaké pretrpieť nasledujúcich šesť mesiacov a konečne sa dostane domov.

NIEKDE NA AFRICKOM POBREŽÍ
O PÁR MESIACOV NESKÔR

Nevedel, kde sa nachádza, koľko času uplynulo a už ani to, kým vlastne je. Istý si bol jedine tým, že sa nechce vrátiť na palubu lode.

No ani mimo nej to nebolo ktoviečo. Vedel, že stojí na pevnej zemi v prístave v cudzej krajine, ktorej názov zabudol, len čo ho kapitán vyslovil, ale aj tak mal pocit, akoby nemal pôdu pod nohami.

Keď prvýkrát zastavili, aby doplnili zásoby a pitnú vodu, chvatne sa hnal k padaciemu mostíku. Dúfal, že mimo pohojdávajúcej lode mu nebude tak zle.

Vtedy, rovnako ako aj teraz, mu pevná zem pod nohami poskytla iba minimum úľavy. Dokázal do seba dostať o pár hltov vody viac a konečne vo vzduchu zacítil aj niečo iné než odporný zápach rýb a morskej soli. Och, ako mu len chýbalo poriadne sa zhlboka nadýchnuť a vychutnať si vôňu trávy, kože a koní.

Keď zakotvili v ďalšom prístave, radšej zostal na palube. Dúfal, že si tak jeho žalúdok nebude musieť potom znova privykať na hompáľanie na vode. V prístave sa však loď pohojďovala ešte viac než na otvorenom mori.

Takže teraz, na tretej zastávke, radšej vystúpil. Sústredil sa na to, aby sa poriadne najedol, a nechal si oprat' košeľe, ktoré veľmi rýchlo prepotil, keď sa zúfalý stonajúc prevaľoval v posteli.

Spával veľmi zle. Len čo si ľahol, celá izba sa s ním začala točiť. Jedného večera, keď boli na pobreží, sa preto odhodlal spať poseďačky. Aspoň to posilnilo jeho odhodlanie vydržať do ďalšieho prístavu.

Ostávala im už iba jedna zastávka a napokon, ak Boh dá, sa konečne dostane do Anglicka.

Za Hudsonom stojacim na móle sa odrazu ozval rýchly dupot nôh. Chvíľu mu trvalo, kým sa spamätal a pripravil sa na to, že sa k nemu niekto blíži. Stihol zadržať seba i dieťa, aby nepadli do vody, hoci sa mu zatočila hlava a z nej sa bodavá bolesť šírila ďalej dolu po chrbtici.

„Hohó, stoj!“ vyhrkol Hudson a v ubolenej hlave pátral po mene toho chlapca. Plavil sa s rodičmi a indickou opatrovateľkou *ajou** tou istou loďou ako on. Hudson s nimi na lodi nestrávil veľa času, rovnako ako so žiadnymi inými pasažiermi, pretože pre nevoľnosti takmer nevstával z postele.

„Do Anglicka je to ešte dosť ďaleko. Tam nedoplávaš. Radšej sa pekne odvezme loďou.“ Stiahol ich oboch od okraja a rozhliadol sa okolo seba, aby našiel niekoho – *kohokoľvek* – zodpovedného za toto chlapča.

Chlapec Hudsonovi dosť pripomínal jeho samého, keď mal deväť rokov. Vyzeral, že vôbec nemá strach, hoci sa túlal po prístave v cudzej krajine úplne sám.

„Som zvedavý, aké je to v Anglicku.“

„Tak to sme dvaja,“ zamrmlal si Hudson popod nos.

Keď sa mu počas plavby napokon podarilo rozlepiť oči, všetko, čo videl, mu pripadalo cudzie, dokonca oveľa viac, než očakával. Aké bude Anglicko? Tiež to tam bude tak veľmi iné?

Za posledných dvadsaťosem rokov preňho znamenalo iba machuľu na glóbusu, na míle vzdialenú krajinu, o ktorej mu otec rozprával príbehy a pripravoval ho na budúcnosť v nej. Rozhliadol sa po prístave. Keď tam o pár dlhých mesiacov dorazia, bude sa mu aj tam všetko zdať také cudzie?

Nikde naokolo si nevšimol opatrovateľku, ktorá by v panike hľadala dieťa. Mal by vari chlapca odprevadiť na loď? Čo ak zvyšok rodiny už nastúpil na palubu a domnievali sa, že chlapec je tam s nimi? Veď ak Ježiša nechali rodičia

* aya – dojka indického pôvodu

v synagóge, aj na tohto obyčajného chlapca mohli tí jeho len tak zabudnúť.

Asi by bolo najrozumnejšie ostať na mieste, najmä keď tým získa pár minút navyše, počas ktorých sa jeho svet knísal iba zdanlivo. Ale čo si má počať s chlapcom, keď si nevie dať rady ani sám so sebou? Nedokázal sa poriadne rozpamätať ani na svoje meno, nieto ešte na meno niekoho iného.

Neželaný spoločník zvieral v ruke precízne vyrezávaného dreveného koníka. Hudson síce toho veľa o malých chlapcoch nevedel, ale tieto graciózne Božie tvory poznal veľmi dobre. Ukázal prstom na drevené zviera.

„Máš rád kone?“ spýtal sa ho.

Chlapča energicky prikývlo. „Ocko mi ho kúpil na trhu. Povedal mi, že jedného dňa dostanem ozajstného koňa a budem na ňom jazdiť po parku. Nazvem ho Kura.“

Zatiaľ čo sa Hudson ešte stále pokúšal nájsť dôvod výberu takého čudného mena pre koňa, chlapec trkotal ďalej. Rozprával rýchlo a rozrušene, čo prezrádzalo, že kone ho fascinujú rovnako ako Hudsona, aj keď im ešte nedokázal vybrať vhodné meno.

„Henry!“ zakričala o pár minút nato žena s výrazným tamilským prízvukom*. Indka sa náhlila popri dokoch s dvomi mladšími deťmi v závese. Popod nos si mrmlala niečo o malých pochabých chlapcoch bez rozumu. Hudson si musel zahryznúť do pery, aby sa nerozosmial.

„Aya, pozri! Ocko mi kúpil koňa!“ Pyšne zdvihol hračku pred seba a odišiel od Hudsona, akoby úplne zabudol, že ešte pred chvíľou sa rozprávali o tvare nozdier u rôznych plemien koní.

Nedáľeko uháňajúcej aye sa objavili muž so ženou v peknom oblečení. Žena zvierala pery do tenkej prísnej čiary, zatiaľ čo muž pôsobil, akoby si nebol celkom istý, či má Hudsonovi kývnuť

* tamilčina – jeden zo štyroch drávidských úradných jazykov Indie, ktoré tvorí tamilčina, telugčina, malajálamčina a kannadčina

na pozdrav, alebo nie. „Ďakujem, že ste dali pozor na nášho syna, lord Stildon.“

Hudson sa s nimi zrejme predsa len už musel stretnúť a oficiálne oznámiť. Rovnako ako Anglicko, aj jeho titul lord preňho doteraz znamenal iba slovo na papieri. Hoci mu bol dôverne známy a vedel, že patrí jemu, býval zarazený, keď ho niekto vyslovil nahlas.

Muž – marilo sa mu, že sa volá pán Martin, ale nebol si natoľko istý, aby ho tak aj oslovil – sa na chlapca zhovievavo usmial. „Už pôjde do školy, veď to poznáte.“

Nie, Hudson to veru nepoznal. Áno, vedel, že sa chodievalo do školy, ale nikdy žiadnu nenavštevoval. V detstve sa musel prizerať, ako jeho kamaráti jeden po druhom postupne odchádzajú na lodi za vzdelaním do Anglicka. Z tých priateľstiev mu napokon ostali iba listy, ktorých časom chodilo čoraz menej.

Pán Martin si očividne nevšimol, ako sa Hudson zamračil. Namiesto toho položil synovi ruku na plece a zasmial sa. „Bez poriadneho vzdelania z muža v Indii nevyrastie pravý Angličan.“

Hudson veľmi dúfal, že aj napriek tomu sa stal skutočným Angličanom, radšej však mlčal. Jeho otec mu najal tútorov, ktorí boli veľmi schopní učitelia, takže Hudson by si trúfal zmerať svoje sily vo vedomostiach s kýmkoľvek.

Či sa však z neho stal aj pravý Angličan, nevedel povedať.

„Do ktorej školy ho dávate?“ opýtal sa Hudson, lebo vedel, čo sa patrí.

„Do Etonu, ktorú navštevoval aj jeho otec.“ Muž pyšne vypál hrudník.

„Isteže,“ pritakal Hudson. Aj jeho otec tam chodil. A takisto aj starý otec. Hudson mohol prinajlepšom povedať, že jeden z jeho tútorov tam zopár rokov učil.

Vďaka Bohu, v tej chvíli na nich zavolał kapitán, aby nastúpili na palubu. Hudson pustil rodinku pred seba a dúfal, že sa tak zbavil aj nepríjemného rozhovoru.

Šťastie sa mu však očividne vyhýbalo. Pán Martin zaostal za zvyškom rodiny a ostal kráčať vedľa neho. „Čo vás privedlo do Indie?“

„Narodil som sa tu.“

Muž sa zachichotal. „A vraciate sa naspäť, hoci vám cestovanie loďou vôbec nerobí dobre?“

Táto domnienka vyznela oveľa jednoduchšie, než keby mu mal vysvetľovať, že teraz cestuje do svojej domoviny po prvýkrát. Neobťažoval sa preto muža opraviť.

„Pomáhal som otcovi vybudovať dostihovú základňu v Madrase.“

Zanechať tam kone a odísť bolo preňho jednoznačne najťažšie. Keď mu umrela mama a potom aj otec, kone sa preňho stali celým jeho životom. Dokázal to iba vďaka tomu, že ho v Anglicku údajne čakala plná stajňa týchto ohromných zvierat.

„Kam sa poberiete, keď sa vylodíme v Anglicku?“

„Do Suffolku.“ Toto miesto si však asi bude musieť vyhľadať na mape. Rozsiahlu zelenú Pláň si dokázal predstaviť veľmi ľahko, keďže podobných miest bolo aj v Indii niekoľko. Ťažšie sa mu už predstavovalo, ako tam pobejú stovky tých najlepších plnokrvníkov na svete.

Takto by to malo byť za predpokladu, že sa počas takmer polročnej neprítomnosti majiteľa nič neudialo. Stihol starý otec zabezpečiť, aby sa jeho vnuk mal kam vrátiť? Čo ak prešiel polovicu sveta s nádejou, že konečne bude niekam patriť, zbytočne a nakoniec ostane bez akýchkoľvek prostriedkov a sám?

Táto nová úvaha ho takmer paralyzovala a zdalo sa mu priam nemožné znova vystúpiť po mostíku na palubu a stráviť tam ďalšie týždne a mesiace nevýslovného utrpenia.

Silno zovrel zábradlie a drevo sa mu zarylo do prstov. Prižmúrene pozrel na prístavný dok a loď sa dala do pohybu. Budova za budovou, kúsok po kúsok mu pobrežie postupne mizlo z dohľadu.

Deje sa vari to isté aj s jeho životom? Stráca sa mu pred očami a on sa vydáva na neistú cestu bez cieľa? Prichádzal na to, že v živote mu postupne všetko pomaly zmizlo priamo pred očami.

Ako dieťa prišiel o priateľov, ktorí odišli z Indie študovať na Eton alebo Harrow do Anglicka, presne ako ten chlapec z prístavu. Vtedy však mal ešte rodinu. Keď mu umrela mama, ostal mu ešte otec. A keď sa pominul i ten, našiel útechu v koňoch a práci okolo stajní. Táto jeho záluba mu napokon priniesla skvelú povesť v dostihovom svete.

V tejto chvíli však mal iba truhlicu plnú oblečenia, nevhodného na nosenie v anglickom podnebí, a povinnosť, ktorú mu vštepovali od raného detstva.

Otec hovorieval, že za ďalším rohom sa všetko obráti na dobré, ale on sa doteraz stretol iba s trpkým sklamaním. Jeho viera preto nadobudla obrovské trhliny.

Sťažka preglgol, hľadajúc v sebe silu a presvedčenie, že tentoraz bude táto zmena tou poslednou a konečne sa niekde bude cítiť ako doma. Veril v Boha na nebesiach a hoci Pán mu nikdy neodpovedal na žiadnu z jeho mnohých modlitieb, bol presvedčený, že teraz to urobí.

Ak nie, nemal potuchy, za ktorý roh by sa mal vybrať.

Jeden

V živote vám mohlo zmarit' plány nemálo Božích stvorení – od ľudí až po kone. Poriadne a dosť nečakané trhnutie takmer vyhodilo slečnu Biancu Snowleyovú zo sedla na zem. A to si dnes plánovala dlhú jazdu po Pláni, aby si prevetrala hlavu a nemyslela na problémy. Dnes ráno však bude musieť hľadať útechu niekde inde.

S povzdychom zastavila koňa, uvoľnila si nohu zo strmeňa a zosadla. Keď dostúpila na nerovnú zem, mykla sa, lebo do nohy jej vystrelila bolesť. Vytriasla ju a koňa upokojujúco potľapkala po krku. Potom si opraty prevliekla cez rameno.

Owen, paholok, ktorý ju sprevádzal na koni menom Apollo, obkrúžil okolo jej kobyly na mieste, kde zastavila. Vysoký bývalý pretekársky kôň gaštanovohnedej farby na protest hlasno odfrkol.

„Nič mi nie je, Owen,“ riekla Bianca, upravujúc si sukňu jazdeckého kostýmu na chôdzu. „Obávam sa však, že Atalanta sa bude musieť vrátiť do stajne.“

„Ihneď ideme späť,“ odvetil paholok a chystal sa zosadnúť z koňa.

Bianca ho veľavravným pohľadom zastavila. O tomto paholkovi sa vedelo, že sa zvykol vyhýbať práci, ako sa len dalo. Naozaj sa teraz mieni vzdať jazdy na Apollovi, zvierati, čo má v sebe toľko sily a energie, že pred pár rokmi vyhralo štyri z desiatich pretekov?

To zaiste nie. A Bianca ani nechcela dovoliť, aby sa tak obetoval iba preto, že si to vyžadovala etiketa. Navyše Apollo sa ešte poriadne nestihol nadýchať čerstvého vzduchu. Zaslúži si poriadne dlhú jazdu. Dnes nemusia obaja prísť o rýchlu jazdu po Pláni.

Paholok sa zamračil. „Mienite sa tam vrátiť sama, slečna?“

Keďže sa nedokázala zbaviť dotieravých myšlienok, uháňajúc na koni s vetrom opretekty, mohla si aspoň užiť osamelú prechádzku s nádherným koňom po boku. Môže byť niečo lepšie? Teda ak neráta samotnú jazdu.

„Sľubujem, že pôjdem rovno do stajne a počkám, kým sa niekto nevráti. O takomto čase tam budú iba kone, ale ja si veľmi rada užijem ich spoločnosť.“

Owen sa netváril veľmi nadšene. Apollo bol výborne vycvičený, ale aj tak sa už začal nepokojne vrtieť. Pláň bývala ráno sprístupnená pre kone iba v určitých vymedzených časoch, a práve preto všetci koniari vychádzali s koňmi na jazdu naraz.

„Apollo sa potrebuje prebehnúť, Owen.“ Toto tvrdenie nemohol nijako poprieť, Bianca teda vzala opraty a pustila sa pomalým krokom smerom ku stajniam.

„Počkám, kým budete na tom kopci,“ zamrmal paholok.

„Ako chceš,“ zakričala cez plece.

Rukou nežne prešla kobyle po nozdrách, za čo si vyslúžila jemný štuchanec do ramena. „Ak to má byť ospravedlnenie, prijímam ho.“

Ešte raz upokojujúco potľapkala kobylu po svetlohnedom krku a znova sa pustila do kroku. Trochu však od zvieraťa odstúpila pre prípad, že by sa znova pokúšalo ospravedlniť. „Neboj sa, dáme dole sedlo a rýchlo prídeme na to, kde je problém. Dúfajme, že ide iba o nejaký zatúlaný kamienok v podkove.“

Koň jej znova jemne štuchol do pleca, na čo sa Bianca potichu zachichotala. Otvorila bránu a voviedla ho do dvora stajne.

Hoci predpokladala, že kobyla bude ochotná vrátiť sa, stále v rukách pevne zvierala opraty. Krása koní spočívala aj v ich nepredvídateľnosti. A isteže, skrotiť túto ich náladovosť bolo tiež

lákovou výzvou. Už veľmi dávno prišla na to, že sa jej páči, keď ju takéto obrovské zviera počúva a spolieha sa na ňu.

Náklonnosť týchto zvierat jej bola tiež veľmi príjemná, aj keď im vlastne išlo iba o maškrtu, ktorú pre nich mala nachystanú vo vrecku.

Bianca do uší prenikol mužský smiech, a tak prudko zastavila. V stajni sa nachádzal nejaký muž. O tomto čase tu predsa nikto nemal byť. S Owenom odtiaľto pred štvrtihodinou odchádzali úplne poslední. A služobníctvo z domu by sa nikdy neodvážilo prísť až sem.

Možno sa sem dnes rozhodol zájsť pán Whitworth, vedúci stajne. Ten by však vedel, že všetci budú ráno preč. A navyše, Bianca by dokázala zrátať na jednej ruke, koľkokrát toho muža počula zasmiať sa. Väčšinou sa iba uškrňal.

Kto to teda je?

Keď uväzovala Atalantine opraty o plot, čo obklopoval príjazdovú cestu do majestátneho sídla, tuhla jej krv v žilách a začali sa jej triasť ruky. Čo ak ide o zlodēja koní? Alebo sem zabľúdil majiteľ z iného žrebčince v okolí, ktorý dúfa, že sa mu podarí presvedčiť pána Whitwortha, aby spolu uzavreli nejaký obchod? Hádám sa sem nevrátil ten chlapík, ktorý sa odtiaľto po smrti lorda Stildona pokúšal vziať kone?

V ústach jej vyschlo. Opatrne prešla cez príjazdovú cestičku. Uvoľnený kameň sa pod jej váhou pohol, ale nenarobil veľa hluku, keďže kráčala po špičkách.

Pravdepodobne sa úplne pomiatla a o nič nejde. Určite tam zbadá vysokú zavalitú postavu pána Whitwortha. Spoločne sa zasmejú nad jej bujnou fantáziou a ona popritom vyčese Atalante srst'.

Ale ak predsa len *ide* o zlodēja, mala by... mala by... Ak si prišiel iba po jedno-dve sedlá, jednoducho ho nechá ísť. Veď napokon je iba žena a hoci sa považuje za športovkyňu, neoplýva nejakou zázračnou odvahou a neovláda žiadne bojové umenie. Hlavne aby neublížil koňom.

Dvere do stajne ostali otvorené, aby dnu prúdil čerstvý vzduch. Bianca sa zakrádala popri stene a nebadane nakukla dnu. Napriek množstvu okien v stajni bolo svetlo vnútri dosť tlmené a niekoľkokrát musela zažmurkať, aby rozoznala, ktoré tiene tam majú byť a ktoré nie.

Keď zbadala postavu muža, ihneď si uvedomila, že tam určite nepatrí.

Stál pri Hestiinom stojisku, ktoré stihol otvoriť. Čižmy mal pokrkvané a poriadne zaprášené a ponúkal tmavohnedému plnokrvníkovi mrkvu. V druhej ruke mal stočené lano.

On sa naozaj chystal Hestiu ukradnúť.

Nech ho najal ktokoľvek, musela uznať, že mu to fakt myslí. Hestia nepatrila k rýchlym koňom, ale jej potomkovia – to už bolo niečo úplne iné. Bola to najlepšia kobyla v stajni, hoci teraz nečakala žiadneho ďalšieho šampióna. Ak sa niekomu podarí dostať sa k nej a ukryť ju, mohol by z tohto lupu profitovať bez toho, aby sa vôbec objavil na pretekoch.

Bianca to nemohla dopustiť. Stiahla sa naspäť a oprela sa o stenu stajne. Začala prerývane dýchať a srdce jej bilo ako opreteký. Ak Hestia s tým mužom opustí stajňu, už ju nikdy nikto neuvidí.

Rýchlo prešla pohľadom okolo seba a zistila, ale nenašla nič, čím by naňho mohla zaútočiť. Vlastne to tam zívalo prázdnotou. Priečelie hawksworthských stajní bolo vždy úhľadne upratané a dokonale čisté. Kto mohol vedieť, že by bolo dobré mať tam pre takýto prípad opreté vidly? Jazdecký bičik nechala priviazaný o Atalantino sedlo, takže jej neostávalo nič iné, len využiť niečo, čo má pri sebe. Nesmie strácať čas. Mužovi sa už podarilo vylákať Hestiu z boxu.

Bianca sa trochu pomykala a dvakrát takmer spadla, no nakon sa jej podarilo vyzuť si jazdeckú čižmu a neprehlušiť pri tom zvuky zo stajne. Hoci čižma mala od zbrane ďaleko, bol na nej masívny opätok. Uchopila ju spredu za dlhú špičku. Musí to stačiť.

Hestiin osud teraz závisel od Biancy a jej čižmy.

Ešte raz sa zhlboka nadýchla a upokojila svoj dych. Schovala čižmu za chrbát a vošla do stajne. Jej predstierané zalpanie

po dychu by Shakespeara určite rozplakalo, ale na nič lepšie sa v tej chvíli nezmohla. Rozprávala rýchlo, aby zakryla nepodarený úvod. „Čo to tu robíte?“

Muž sa zastavil uprostred prevliekania lana okolo Hestiinho krku. „Prepáčte?“

Ha! Ako by mohla prepáčiť zlodejovi koní? Ani keby chcela!

„Pýtala som sa vás, čo tu robíte.“

Hrubá látka jej sukne našťastie zakrývala, že sa jej trasú kolenná. Tento muž si určite myslí, že jej nenaháňa strach – hoci jej ho naháňal – a že vie, ako sa ho zbaviť – hoci vôbec netušila, ako to dosiahnuť. Musí ho presvedčiť, že mu dokáže ublížiť, ak bude v krádeži pokračovať.

„Beriem tohto koňa na prechádzku.“ Muž na ňu vrhol spýtavý pohľad. „A čo tu robíte vy?“

Jej nádej, že ho vystraší už len svojou prítomnosťou, zhasla. Takže bude musieť použiť čizmu.

„Bránim vám v krádeži.“ Vrhla sa dopredu a zatočiac čizmou si ju chytila ako palicu. Dúfala, že opäť, ktorým dokázala primäť koňa, aby ju počúval, bude azda dostatočne tvrdý, aby mu ublížila.

Zaháňala sa čizmou z jednej strany na druhú, zasahujúc v rovnakej miere stenu, dvere i toho muža. Napokon sa dočkala vytúženého efektu, lebo chlap začal ustupovať dozadu, ďalej od koňa.

„Kto... čo... počúvajte –“ Nedokázal zo seba vysúkať súvislú vetu, pretože sa musel brániť pred jej šlahajúcou čizmou.

Čím viac ustupoval dozadu, tým väčšiu sebaistotu Bianca nadobúdala. Začala naňho dokonca jačať. „Vypadni odtiaľto,“ skríkla a úplne sa pohrúžila do úlohy Hestiinho pomstiteľa. Čizma jej takmer vyletela z ruky a podarilo sa jej poriadne zasiahnúť mužovo rameno. Neúnavne však útočila ďalej, pričom tentoraz zamierila na stred tela. „Odkáž tomu, čo ťa sem poslal“ – *švih* –, „že nikto“ – *švih* – „nebude“ – *švih* –, „kradnúť“ – *švih* –, „z hawksworthských stajní.“